

Arrest

nr. 167 175 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2016 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd, met het oog op studies, op 29 december 2014 in het bezit gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 oktober 2015.

1.2. Op 15 februari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 24 februari 2016 ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker gaf geen gevolg aan het hem op 24 februari 2016 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten en trad op 4 april 2016 in het huwelijk met L.D, een vrouw met de Nederlandse nationaliteit.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 april 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
[...]*

*Aan de heer, die verklaart te heten(1):
[...]
Naam [...]: [G.]
Voornaam [...]: [A.]
[...]
Nationaliteit [...]: Marokko
[...]*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
[...]*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 24.02.2016
(bijlage 33bis van 15.02.2016).*

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is volgens zijn paspoort legaal aangekomen in België op 30.11.2014 in de hoedanigheid van niet-EU student.

Op 15.02.2016 vaardigde DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) geldig 30 dagen uit, dat aan betrokkene betekend werd op 24.02.2016.

Het feit dat betrokkene op 04.04.2016 huwde te Bilzen met mevrouw [L.D.] [...] van Nederlandse nationaliteit, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevrouw [D.]. Het staat mevrouw [D.] tevens vrij om betrokkene op te zoeken in zijn herkomstland. Het staat betrokkene bovendien vrij om een opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen in het kader van een gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, indien hij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen.

Betrokkene werd door de gemeente Bilzen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 24.02.2016 (bijlage 33bis van 15.02.2016).

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
[...]"*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Allereerst moet worden geduoid dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, genomen is in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat verzoeker, overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, niet de rechtsmacht om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (RvS 15 februari 2006, nr. 155.088; RvS 14 september 2006, nr. 162.469; RvS 22 juni 2007, nr. 172.601).

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij reeds wordt vastgehouden en alles in het werk wordt gesteld door verweerder om hem op korte termijn terug te brengen naar Marokko. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven niet betwist staat het uiterst dringend karakter van de vordering *in casu* niet ter discussie.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

"Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Migratie-en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft n.a.v. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en

geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Migratie-en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie-en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

[...]

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing dd 27.04.2016, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

Het feit dat betrokkene op 04.04.2016 huwde te Bilzen met mevrouw [L.D.] [...] van Nederlandse nationaliteit, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevrouw [D.]. Het staat mevrouw [D.] tevens vrij om betrokkene op te zoeken in zijn herkomstland. Het staat betrokkene bovendien vrij om een opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen in het kader van een gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, indien hij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen.

Dat verzoeker hiermee niet akkoord kan gaan. Dat er in de bestreden beslissing bovendien geen afdoende afweging wordt gemaakt tussen de familiale en sociale situatie van verzoeker.

Verzoeker is gehuwd met Mevrouw [L.D.]. Zij is momenteel zwanger en de geboorte wordt verwacht tegen eind oktober van dit jaar. Dat het onredelijk zou zijn van verzoeker te verwachten dit alles achter te laten en te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het verwijderen van een vreemdeling die gehuwd is met een EU-onderdanemet duurzaam verblijfsrecht in België, die bovendien nog zwanger is van hem, zou haaks staan op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers het recht op eerbiediging van het privé-en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM.

(Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

«geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.»

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(«La mise en œuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, pag.92.)

"En particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive"

(VELU, ERGEC « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194 en SWARTENBROECKS, « Les AR interdisant à des étrangers non-C.E.E. de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? », R.D.E., 1994, n° 78, pag. 301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

« Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

(zie CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin : CEDH, arrest « BERREBAH » van 21 juni 1988, série. A n° 138, p. 24; CEDH, arrest "BARTHOLD", o. c., §§ p5-59; CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 sept 1997, en n° 78.711 van 1 feb 1999.)

Gelet op al hetgeen voorafgaat, is het duidelijk dat de verplichte terugkeer van verzoeker naar Marokko een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor hem en zijn geliefde. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het nadeel dat dit oplevert voor verzoeker en zijn geliefde.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

Zodat de verwijdering naar Marokko in strijd is met artikel 8 EVRM en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn;”

De Raad dient aan te geven dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers uiteengezet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hierbij wordt nader toegelicht dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum. Tevens wordt geduid dat aan verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten, daar hij voorheen reeds geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft daarenboven aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat het gegeven dat verzoeker gehuwd is met een Nederlandse vrouw geen hinderpaal vormt om een verwijderingsmaatregel te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 2009, wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet is niet dienstig, aangezien dit grondwetsartikel niet van toepassing is op beslissingen van het actief bestuur (RvS 2 februari 1988, nr. 29.271; RvS 13 januari 1998, nr. 70.643) zoals de thans bestreden beslissing. De toelichting inzake de rechtspraak van het Hof van Cassatie omtrent de motivering van rechterlijke beslissingen is, nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rechterlijke beslissing is, eveneens niet nuttig.

Waar verzoeker nog stelt dat de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onjuist is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft aan dat zijn Nederlandse echtgenote zwanger is en in oktober 2016 dient te bevallen, zodat het onredelijk is om van hem te verlangen dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient evenwel te worden toegelicht dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts kortstondig in België verbleef met het oog op studies en dat ook niet blijkt dat zijn echtgenote, die in Nederland werd geboren en de Nederlandse nationaliteit heeft grote belangen heeft in het Rijk, zodat geenszins blijkt dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk zou zijn. Het feit dat de echtgenote van verzoeker zwanger is, doet hieraan geen afbreuk, aangezien de bevalling pas is voorzien eind oktober 2016 en er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat zij niet zou kunnen reizen. Verweerder kon dan ook aangeven dat verzoekers echtgenote hem in zijn herkomstland kan opzoeken of indien zij hem niet in het buitenland wenst te vervoegen – wat aanleiding zou kunnen geven tot de vraag of er wel degelijk sprake is van een relatie die van die aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt –, beide partners, in afwachting van de behandeling van een eventuele aanvraag tot gezinshereniging, waarbij wordt aangetoond dat aan de hiertoe gestelde vereisten wordt voldaan, in ieder geval nauwe contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De Raad neemt hierbij ook in aanmerking dat verzoekers echtgenote op het ogenblik dat zij zwanger werd en toen zij met verzoeker huwde, wist of behoorde te weten dat verzoeker zonder geldige verblijfstitel in het Rijk verbleef en er dus geen enkele zekerheid was dat zij, op korte

termijn, een verder leven in het Rijk zouden kunnen uitbouwen, dat verzoeker geen initiatief nam om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert dat verzoeker alsnog een aanvraag tot gezinshereniging indient via de bevoegde diplomatieke post en dat niets erop wijst dat deze aanvraag niet zou kunnen worden behandeld voor de geboorte van zijn kind. Verzoeker houdt daarenboven onterecht voor dat de Belgische Staat geen enkel voordeel haalt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een rechtsstaat kan immers slechts functioneren indien rechtsgeldig genomen beslissingen worden gerespecteerd en er wordt toegezien op de effectieve tenuitvoerlegging van deze beslissingen. Het is niet betwist dat aan verzoeker reeds op 24 februari 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet werd aangevochten, zodat het dus definitief aanwezig is in het rechtsverkeer, en dat verzoeker weigerde om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder vermocht *prima facie* dan ook de nood aan het laten respecteren van de verblijfswetgeving, en derhalve de openbare orde belangen die hier spelen, te laten primeren op de private belangen van verzoeker.

De uiteenzetting van verzoeker laat op het eerste zicht niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover beschik .

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

G. DE BOECK